BLOC NOTES

În primele rînduri

de Ștefan BANULESCU

Deschidem de multe ori în fața ochilor harta construcțiilor țării, parcurgem drumurile industriale care îmbrățișează arcul Carpaților, forturile de lumină de pe Bistrița, Argeș și de la Porțile de Fier, cetățile de foc de la Hunedoara și Reșița și noile contururi ale oțelăriilor gălățene; avem pretutindeni sub priviri imaginile proaspete ale orașelor luminoase în plină înnoire, în Maramureș ca și în Oltenia, în Banat și în Transilvania ca și pe Litoral, traversăm cîmpiile fertile ale țării printre coloanele de tractoare, printre combinatele chimice și rețelele de irigații — și citim de fapt, prin această simplă cuprindere a noii hărți a țării, paginile de istorie socialistă pe care poporul nostru le-a făurit sub conducerea comuniștilor.

De la reutilarea unor vechi întreprinderi pînă la actuala noastră industrie modernă, de mari proporții, de la mulțimile de școli pentru ucenici pînă la învățămîntul superior cu zeci de mii de studenți, acțiunile mari de electrificare, hidrocentralele grandioase și rețelele de înaltă tensiune ce străbat azi orașele, ogoarele, văile, sînt legate de numele comuniștilor, de energia și conducerea lor înțeleaptă. Ei sînt mereu prezenți în fruntea marilor desfășurări de forțe, energii și talente ale poporului.

Așa cum îi numește cartea de căpătîi a țării, Constituția Republicii Socialiste România, comuniștii sînt „Cetățenii cei mai înaintați și mai conștienți din rîndurile muncitorilor, țăranilor, intelectualilor".

În uzine, sub soarele și vîntul campaniilor agricole, în instituții de învățămînt superior și cultură, comuniștii, deschizători de istorie nouă și înfloritoare a patriei, sînt în primele rînduri ale constructorilor de vremuri și frumuseți noi, constituind exemple de viață și de muncă neabătută în slujba marilor idealuri ale noastre, ale tuturora.

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Comunist Român, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XVI nr. 14 (1058) * miercuri 6 aprilie 1966 * 8 pagini 30 bani

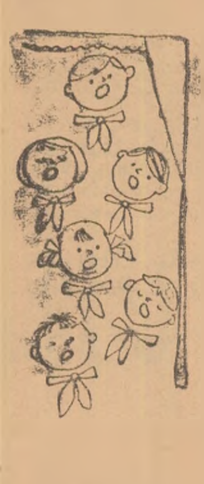
E primăvară! Moment de relaxare în parc, în compania... cărților.
Fotografie: Gr. PREPELIȚĂ

In cinstea celei de a 45-a aniversări a P.C.R.

În zilele acestea însorite de primăvară, cîțiva pionieri de la Școala generală nr. 8 din Tg. Jiu, printre care Mărgeanu Ion, Moțea Gheorghe și fratele său, Liviu, au pornit prin oraș, cu aparatele de fotografiat pe umăr. Ei au surprins pe peliculă noul cartier Grivița, măreţul combinat de industrializare a lemnului, modernul complex alimentar și atîtea alte edificii înălțate în anii regimului nostru. Și astfel, micii fotografi au cules zeci de imagini care vor prinde viață în filele unui album închinat celei de-a 45-a aniversări a P.C.R.

Pionierii de la Școala generală nr. 3 din Timișoara au ales din publicațiile pentru copii cîntece și versuri închinate patriei și partidului, pe care le-au inclus în montajul literar muzical „Pe drumul deschis de tine, partid iubit", montaj pe care-l pregătesc în cinstea aniversării partidului nostru. Și cîntecul lor își va lua zborul spre părintele drag, care le veghează copilăria.

De asemenea, pe clase, ei se vor întrece într-un concurs de creații originale cu tema „Partidului slavă": proză, poezie, desen.

La Școala generală din comuna Platonești, raionul Fetești, ne informează pionierul Finta C. Dumitru, au și început pregătirile în cinstea acestui eveniment. Peste 100 de copii, în orele de răgaz, fac repetiții la cor, își îmbogățesc repertoriul cu cîntece despre patrie și partid. Nici micii coregrafi nu vor să se lase mai prejos. Ei învață noi dansuri locale, își pregătesc de pe acum costumele.

STUDIUL INDIVIDUAL ȘI CEASORNICUL NĂZDRĂVAN

Ați auzit, desigur, despre o sumedenie de animale că ar putea fi năzdrăvane: calul, motanul, cîinele și așa mai departe. Dar, despre un ceas năzdrăvan, mă îndoiesc că ați fi aflat. Și totuși, există. Să vă povestesc ce este el în stare să facă.

În primul rînd, se găsește în același timp pe noptiera lui Marin, pe măsuța de lîngă patul lui Alexandru, sus pe șifonier, în camera lui Ionel, pe masa din dormitorul Silviei.

În al doilea rînd, fără să țină seamă de nimic, la ora 7 dimineața, își pune în funcțiune sirena lui stridentă și-i trezește, vrînd-nevrînd pe toți. Parcă ce-i pasă lui că Ionel se culcase tîrziu aseară? Cine l-a obligat să termine neapărat cartea de aventuri? El? Nu! Mama lui Ionel? Nici atît!

Între orele 7 și 8 ceasornicul năzdrăvan rămîne calm, își mută încet, încet, acele. Vrea să facă în așa fel, încît Marin să aibă timp să dea o fugă pînă la lapte, Ionel să-și facă patul, Silvia să-și pregătească gustarea de dimineață. Dar, după ce toate aceste mici treburi s-au terminat el își așază neclintit și foarte serios acele în dreptul orei 8. Ticăie odată mai tare, și le atrage tuturor atenția să se apuce de învățat; este timpul studiului individual!

Roman Marin dintr-a VI-a A, se repede atunci grăbit la dulăpiorul cu rafturi, ia un teanc de cărți și caiete și începe să le răsfoiască. Își vorbește cu glas scăzut, se aud uneori numai frînturi de propoziții: „Aha, la matematică exercițiul ăsta greu... franceză, poezia... Istoria, mai știu...

Ceasul stă liniștit, pe măsuță. Îl știe pe Marin, băiat deștept, capabil. Trebuie numai să învețe. Dar, ce se întîmplă? Marin își aruncă ochii la el și spune încîntat: „Oo, este numai ora 9"!

Liceul nr. 2, Pitești

Elena MANESCU

(Continuare în pag. 3-a)

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

„Cînd eram prieteni“

Sînt unele lucruri care ne leagă, de pildă — radiofonia. Am fost amîndoi înscriși la cercul de radiofonie de la Casa pionierilor de aici, din Oradea. Apoi fizica este iar o pasiune comună. Eu am 9 la fizică, Mihăiță — 10. Faptul că sîntem amîndoi la Liceul nr. 4 este încă o trăsătură a noastră comună!

Învățăm în aceeași clasă, în clasa a VI-a A. Aici toți facem baschet. Baschetul este, într-adevăr, o pasiune a mea. Dar și a lui Mihăiță! Amîndoi avem 10 la educație fizică. Este iarăși un lucru care ne leagă.

Cînd eram prieteni... (Uite, că mi-e foarte greu să spun așa: „cînd *eram* prieteni“). Da, pe vremea aceea vorbeam mult despre radiofonie. Ore în șir, și tot nu ne plictiseam. Mihăiță îmi spunea întotdeauna că-i place fizica și că tare ar dori să ajungă în viață fizician. Dacă aș învăța mai bine la matematică, poate că m-aș face și eu fizician. Dar tare mă mai încurcă matematica! Firește, poate nu un fizician așa de mare ca Mihăiță, care se pregătește acum pentru Olimpiada de matematică...

Eu mă gîndesc să mă fac radiofonist. Toată ziua meșteresc pe acasă fel de fel de aparate — bineînțeles, din acelea mai simple, deocamdată.

Și Mihăiță, și eu vrem să devenim sportivi de performanță. Cînd vom fi mari, poate vom juca împreună într-o echipă de baschet, într-un meci internațional. Ar fi grozav! Pînă atunci ne pregătim serios pentru cupa micilor baschet-baliști, care va începe curînd aici, în Oradea. Așa că muncim și tovarășii profesori ne laudă!...

— Bravo, Dan Mihăiță! spun dînșii despre Mihăiță, la multe ore de educație fizică.

— Bravo, Buzoianu Roland! spun despre mine la antrenamente.

Mihăiță este președinte de unitate. Cînd l-au propus, copiii au spus că-i silitor, că-i cuminte; doar să fie mai energic, mai cu inițiativă.

Acum s-a împrietenit cu Damaschin Marcel și ține mult la el, asta se vede de la o poștă.

Și eu am mulți prieteni, și de joacă, și de sport — dar nici unul așa de adevărat cum era Mihăiță.

De fapt, ce s-a întîmplat cu noi de nu mai sîntem prieteni? Să fie de vină media mea de 4 la română? Da, știu, aceasta e cauza. Mihăiță s-a supărat pe mine că eram cam leneș. A avut dreptate. Dar acum fac totul pentru a-mi îndrepta notele. Ba, mă străduiesc să fiu mai bun și la matematică. Lui, însă, continuă să-i fie rușine cu mine!

Dacă m-aș pricepe, aș confecționa un aparat Morse și, cum stăm noi așa, Mihăiță în ultima bancă, în rîndul de la ușă, și eu în ultima bancă, în rîndul din mijloc — aș transmite: S.O.S. PRIETENIE! S.O.S. PRIETENIE! Și, cine știe? Poate că Mihăiță ar recepționa semnalele mele. Așa însă, ele nu-s nici sonore, nici luminoase... Oare le va recepționa Mihăiță?

Elena SKIBINSKY

PIONIERII SE SFĂTUIESC

Trimestrul III, ultimul din acest an școlar, a început. Pionierii, nerăbdători și prevăzători, se grăbesc să discute despre viitoarele acțiuni pe care le vor desfășura pînă în pragul vacanței de vară.

Sîntem la Școala generală nr. 150 din Capitală. Pionierii din clasa a IV-a A tocmai țin prima lor adunare din acest trimestru:

1. În cinstea aniversării a 45 de ani de la crearea Partidului Comunist Român — le spune Georgescu Doina, președinta de grupă, colegilor ei — propun să învățăm două cîntece patriotice și să vizităm Muzeul de istorie a partidului. Pe urmă, cred că ar trebui să continuăm, de unde am întrerupt pe trimestrul trecut, vizitarea Muzeului militar central, să facem o excursie la Băneasa, să pregătim un medalion George Enescu...

2. Cu propunerile de mai sus și cu altele pe care le-a făcut Doina, pionierul Dîrlău Eugen, primul înscris la cu-

vînt, e de acord. Dar mai are și el cîteva. Mulți dintre colegii lui îndrăgesc literatura la fel ca și el. Și, ținînd seama de aceasta, Eugen propune să se pregătească o șezătoare literară și, pentru că de acum o să fie timp frumos, să se învețe și cîteva jocuri în aer liber.

3. Propuneri interesante au făcut și alți pionieri din grupă. Pe urmă, împreună, după cum îi vedeți, au stabilit precis cînd și cum vor desfășura aceste acțiuni.

De acum trimestrul poate să... curgă în voie. Va fi un trimestru în care pionierii din această clasă, pe lîngă faptul că vor folosi cea mai mare parte a timpului pentru învățătură, pentru a lua ca și pînă acum numai note bune și foarte bune, în timpul lor liber, vor desfășura și multe acțiuni interesante.

Fotografii: Gr. PREPELIȚA
Text: C. DIACONU

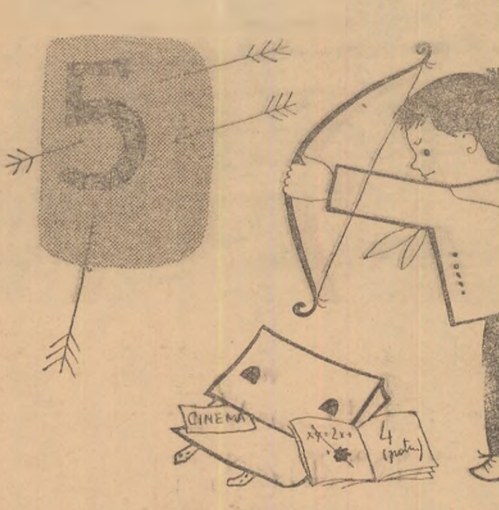
CE FACEM CU „BĂIATUL DEȘTEPT“?

de Ovidiu ZOTTA

Pare inexplicabilă trecerea de care se bucură în rîndul unor colegi noua mea cunoștință, Timofte Valerian, răsfățatul Vali. Învață exact cît să facă o palpitantă transbordare dintr-un trimestru într-altul (am spus transbordare palpitantă deoarece, pentru Vali, fiecare sfîrșit de trimestru are caracteristicile unui naufragiu), prezența lui la biblioteca școlii e un eveniment rar și, cu toate acestea, îi merge vestea de „băiat deștept“. Colegul Simionescu Nicușor, care rezolvă cu mult talent cele mai grele probleme de matematică, sau Popa Mariana, care știe pe dinafară cîteva zeci de poezii ale lui Eminescu, nici nu visează că ar putea deveni atît de populari ca Vali. Dar, cerule, ce face Vali? Prin ce strălucește? De obraznic, e obraznic. De întîrziat la ore, întîrzie. De lipsit, lipsește cînd vrea. Ei bine, n-o să credeți, dar tocmai această „dulceață“ a existenței lui Vali e admirată de unii colegi! Vezi, ei n-au curaj să vină cu temele nefăcute, se tem să dispară după ora a treia ca să vadă noul film polițist, posibilitatea unei mustrări oarecare din partea dirigintelui îi neliniștește profund. Vali, în schimb, e neînfricat. El face fără remușcări tot ce-i trece prin cap. De aceea, tovărășia lui e căutată, la glumele sale — oricît ar fi de proaste — se rîde cu poftă, o conversație mai retrasă cu el te umple de fericire, întrucît intri în rîndul „băieților deștepți“. Nu-ți mai rămîne decît să vii mîine cu temele nescrise, poimîine să tragi chiulul și gata — ești consacrat. Vreo doi-trei au și reușit să obțină „performanța“. Aceștia însă, vai, au avut multe de pătimit și admirația pentru Vali le-a scăzut considerabil. În schimb, cei care n-au avut curajul să-l imite, îl admiră în continuare.

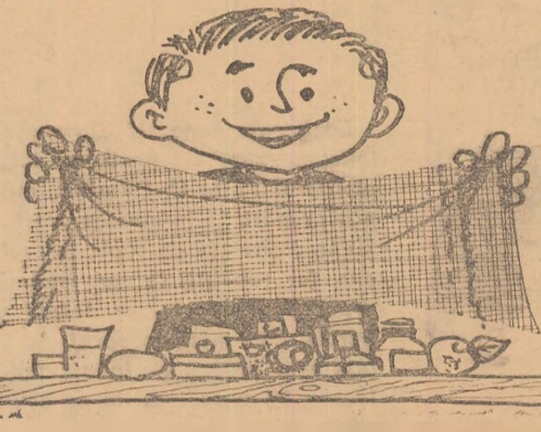
Pentru ei, Vali reprezintă neobișnuitul, aventura. Pe ei, bieți copii cuminți, îi face fericiți cu un zîmbet sau îi îngheață cu o privire ironică. Privind lucrurile prin niște lentile normale, realitatea se prezintă însă cu totul altfel. De fapt, cel lipsit de curaj și de voință e Vali. În sinea lui, (acolo unde nu pătrunde nimeni), îl invidiază pe Nicușor, o invidiază și pe Mariana. Uneori se hotărăște să le semene. Dar a pierdut obișnuința muncii sistematice. Se așază la lecții, dar după un sfert de ceas obosește, gîndurile îi zboară în altă parte, vechile deprinderi își spun cuvîntul și haida-hai pe bulevard, să vedem ce mai e nou. „Băiatul deștept“ duce de fapt o existență cît se poate de plictisitoare. Ah, cît de bine i-ar prinde să nu mai fie admirat! Atunci ar renunța mai lesne la deprinderile lui. Nici nu știți cîtă nevoie are de niște păreri sincere, chiar severe, repetate cu consecvență ori de cîte ori e nevoie! În prezența lor, acest scaiete caraghios ar putea deveni o floare. Faceți-i acest serviciu.

ȘTIȚI SA PRIVIȚI?

UN JOC PENTRU VOI

Ca de obicei, vă veți împărți în două grupe egale, alegînd în același timp și un arbitru. Jocul poate fi organizat atît în interior, cît și afară. *În interior*, arbitrul așază, din vreme, pe masă ori pe bancă, cca. 20 de obiecte diferite, acoperite cu un ziar sau cu o pînză: un stilou, o nucă, o ascuțitoare, o frunză ș. a. Bineînțeles, nimeni dintre participanții la joc nu știe dinainte ce se află acolo. Toți stau în jurul arbitrului, care ridică învelitoarea, lăsînd obiectele expuse timp de 10 secunde. Apoi le acoperă din nou și cere participanților să arate în scris ce obiecte au reușit să memoreze. Pentru fiecare din acestea, se acordă jucătorului un punct. Pentru fiecare obiect indicat pe bilețel dar... *inexistent* pe masă, se scade un punct. La urmă, prin adunarea punctelor, aflăm lesne echipa cîștigătoare și cine este pionierul cu cel mai ascuțit spirit de observație. *În exterior*, se desfășoară identic, atît doar că de astă dată obiectul observației este fie o porțiune de drum, fie arhitectura unei clădiri, fie un peisaj și așa mai departe. Se pare că e mai interesant afară, în aer liber.

DRUMUL spre împlinire

Comuna Apa, așezare arătoasă din raionul Satu Mare, trece drept o podoabă prinsă la șerparul Someșului. Primăvara, te amețește mirosul brazdelor proaspăt răscolite, iar brîndușele cresc în pragul ușilor, de parcă ai zice că vor să intre în casă.

Altădată, Traian s-ar fi gîndit poate să le ospețească. Și n-ar fi stat așa, cățărat pe gard, atent la bătaia mingii pe terenul de sport al Școlii profesionale de mecanici agricoli...

Oare colegii lui, pionierii, or fi acolo? Între „flăcăii" de la profesională și „puștimea" școlii generale din comună s-a legat demult o strînsă prietenie. Programele artistice le pregătesc ajutîndu-se între ei. Pe podiumul scenei au parte deopotrivă de emoții și aplauze. Numai duminica dimineața, cînd sînt programate filmele pentru tineret, cei mici se dau în lături cu admirație, pentru a-i lăsa să treacă întîi pe tinerii în uniforme curate, înaintînd ordonat, cîte doi. Priceperea cu care viitorii tractoriști știu să-și spună, fie și numai după ureche, ce nu este în ordine la un motor, primește acum, greutate mai mare în ochii pionierilor. Și mulți visează să-și continue studiile la această școală a muncii, mîndria comunei lor. Pînă în prezent, 11 dintre absolvenții Școlii generale și-au împlinit acest vis.

Pionierul Moroz Traian, cel mai silitor elev din clasa a VI-a B, îi cerceta sfios, cu coada ochiului. Ar fi vrut să le semene. Se străduia să fie cît mai încruntat, își luase un aer bățos. A încercat chiar să-și aducă băieții la film încolonați, și tot drumul le-a amintit că au făgăduit să stea cuminți în sală. Pocinogul i l-a făcut neastîmpăratul coleg Fericeanu Ion. Tocmai văzuseră „Neamul șoimăreștilor". Și Ion, entuziasmat de încăierările din film, a găsit cu cale să le continue, cu Moroz Traian și după ce s-a aprins lumina.

A sărit atunci un viitor tractorist. Unul smead, mărunt, utecistul Chereches Gheorghe, i-a despărțit într-o clipită. Avea stăpînirea de sine pe care o dă judecata unui om matur. Și totuși, cînd l-a întovărășit spre casă pe Traian, îi vorbea „copilărește" despre plăcerea nespusă de a-și încerca puterile înotînd în apa Someșului...

— Ascultă, l-a întrebat deodată Gheorghe Chereches. Ce vrei tu să te faci cînd vei fi mare?

Traian era uluit. Nu se gîndise niciodată serios la drumul lui în viață. Era mulțumit că învață bine, și atît. Noul lui prieten stăruia:

— Eu, dintr-a IV-a mergeam cu tata pe tractor. Mi-am dorit să stăpînesc motoarele, să iau în piept vîntul cîmpiei... Eram cam mic de statură și gîndeam că n-o să pot face față... Mă temeam de tractor așa cum te temi de un cal aprig. Acum, gata! Nu-mi mai este teamă — l-am îmblînzit...

...De la această întîmplare, Traian nu mai are liniște. Oare Gheorghe Chereches o fi acum la Școală sau la atelier? Trebuie să-l caute, să-i vorbească. Aromele brazdelor răsturnate, zgomotul tractoarelor îl atrag tot mai mult spre cîmpul învîrstat de arături. După ce iese din sat, drumul e alb și neted. Traian face pași mari, — pașii lui Gheorghe — și-i place să se lase furat de gînduri sau de închipuiri frumoase. În ultima vreme îi place să creadă că drumul acesta alb și neted nu-i un drum obișnuit, pînă la tarină, ci unul care-l duce mult mai departe...

Maria PETRE

STUDIUL INDIVIDUAL ȘI CEASORNICUL NĂZDRĂVAN

(Urmare din pag. 1-a)

Se scoală apoi de la masă și începe să scotocească prin colțuri după minge. Să-i tragă o sperietură, năzdrăvanul ceas își mută repede acele la ora 12. „Oo, este deja 12, am învățat prea mult, trebuie să mă mai și relaxez un pic", spune Marin și se repede afară. Ceasul rămîne dezorientat arătînd invariabil ora 12...

Pe Voicu Ion dintr-a VI-a B, nu-l interesează de loc năzdrăvăniile ceasului său. Este ora 8? Să fie! S-a făcut pe neașteptate 11? Să-i fie de bine! La urma urmei, a învățat puțin și la matematică, a citit oleacă și la fizică, și-a aruncat ochii și pe pozele de la lecția de istorie. Știe cîte puțin din toate. Mai există și fotbal pe lumea asta...

Baltă Alexandru, din clasa a VII-a nu pare de loc grăbit să se apuce de lecții. Ceasul se uită aproape enervat cu cîtă migală își pregătește el masa unde va învăța, cum își alege cărțile, caietele, apoi, cît de rar întoarce cîte o filă a cărții din care citește. Și minutele trec, trec. Alexandru a învățat la fizică, apoi la istorie, la română. Urmează la rînd caietele în care se aștern temele scrise ordonat, frumos. Tot fără grabă, Alexandru mai ia odată cărțile și-și revede lecțiile. Apoi strînge totul de pe masă, pregătește servieta. Numai după accea, catadixește să se uite la ceas. „Ce faci bătrîne? Cam încet, cam încet te miști. Ai ajuns numai la 11.30?

S-ar putea crede că ceasul năzdrăvan ține cu Alexandru. Și nu numai cu el. S-ar putea crede că ține și cu Bica Silvia dintr-a VII-a B. Că își lungește minutele în așa fel, încît aceasta să învețe temeinic numai în două-trei ore, să poată apoi s-o ajute pe mama în gospodărie, să citească ceva interesant, să se joace. „Nu ceasul năzdrăvan mă ajută să realizez toate acestea, ci eu însămi, mi-a spus Silvia (cu riscul de a-și supăra ceasul). În clasă ascult explicațiile cu toată atenția, acasă, citesc și învăț cu toată grija să nu-mi rămînă lucruri nelămurite. Și încă ceva: nu fac nimic de mîntuială, „cîte puțin", ca Ionel, ci temeinic, cu toată tragerea de inimă".

Nu credeți că Silvia are drep-

A dispărut calul lui Făt-Frumos

Titel CONSTANTINESCU

A ciocănit în fereastră cineva.

Băiatul și-a spus încet: „Cine să fie?" și s-a ridicat. În fața ușii aștepta un tînăr înalt cu ochii albaștri.

— Cine sînteți? a întrebat băiatul.

— Vezi? Eram sigur că nu mă recunoști! a răspuns tînărul. Eu sînt Făt-Frumos.

— Făt-Frumos?! s-a mirat băiatul. Nu se poate!

— De ce să nu se poată? a întrebat Făt-Frumos. Am venit să te rog să-mi dai calul înapoi.

Băiatul păru mirat.

— Calul meu, continuă Făt-Frumos, calul cel alb cu frîu de aur și copite de argint.

Băiatul încă se uita mirat la tînărul din fața lui. Iar Făt-Frumos îi zîmbi.

— Vezi? Iți zîmbesc! Pentru că ești copil! Dacă erai zmeu, ar fi fost cu totul altceva! Dar așa... Hm! Văd că nu-ți amintești. Și doar numai de cîteva zile nu ne-am văzut. Ne-am despărțit într-o seară. Da, da, era seară. Te-am luat în zbor pe calul meu cel alb și am trecut pagină cu pagină peste păduri de aramă, peste codri de cleștar. Undeva, într-un castel de marmură neagră, zmeul cel hain o închisese pe Ileana Cosînzeana. Dar drumul era lung, lung..., trebuia să ne mai odihnim. Iți mai amintești? Tu te-ai așezat în iarbă, iar eu am lăsat calul la pîrău să-și potolească setea. Am plecat apoi în pădure să ascult păsările cîntînd. Dar cînd m-am întors, ia calul de unde nu-i. Da, da! Calul meu, cel alb dispăruse! Am întrebat lumina zilei de el, am întrebat vîntul și pămîntul, florile și privighetorile, dar nici urmă de cal! Și undeva, în castelul zmeului, Ileana Cosînzeana mă așteaptă. Te miri cum am ajuns aici? Ei bine, am văzut totuși în iarbă urme de copite. M-am luat după ele și iată-mă am sosit. Călutul meu, unde ești? Pe unde zăbovești?

Și deodată... Ei da deodată s-a auzit un nechezat de cal. Venea dintr-un caiet. Foile caietului se dădură una după alta la o parte si pe una din ele, lipit cu cocă, un cal alb de toată frumusețea.

— Cum... pe el... pe ...el... îl căutai? întrebă bîlbîind-se băiatul. Să vedeți, eu... eu...

Știu, spuse Făt-Frumos. Ai luat cartea cu povești de la bibliotecă, ți-a plăcut calul, l-ai tăiat cu foarfeca, și gata. Îmi pare rău, dar... spune și tu, cum puteam eu să plec mai departe dacă nu mi-am mai găsit calul la pîrău? Și cum o să afle și alți copii sfîrșitul poveștii dacă... dacă...

Făt-Frumos și-a luat calul, a încălecat pe el și a plecat înapoi în cartea cu povești.

Și băiatul a auzit din nou o ciocănitură în fereastră.

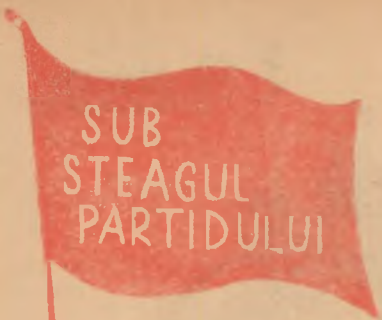
A deschis repede. Și cine credeți că era?! Un cocoș, cocoșul din „Punguța cu doi bani" îl căuta pe moșneag! Iar moșneagul... ei bine... moșneagul era lipit cu cocă într-un caiet cu poze.

PĂȚANIILE LUI ILIUȚĂ (VI)

De ce rîde Piciul

Desene: G. BURSCHI

Scrisori din noile orașe

CA O ZI DE PRIMĂVARĂ

Mi-e drag orașul meu tînăr și frumos ca o zi de primăvară! Siluetele blocurilor se înalță spre cer din bulevardele largi, tivite cu iarbă și flori; școlile mari și pline de lumină ne învață, ne înaripează gîndurile; parcurile, cinematografele, magazinele, noul microraion care crește o dată cu viitoarea casă de cultură a orașului, ne salută în fiecare zi de pe alte înălțimi. Sînt mîndră că toate, toate acestea sînt ale noastre. Ni le-a dăruit partidul nouă, celor mici și părinților noștri care muncesc în combinatele din împrejurimi.

Orașul nostru, cetate a petrochimiei, crește cu fiecare succes al muncitorilor de la Combinatul de cauciuc sintetic, de la Rafinăria nr. 10, de la Termocentrală și Combinatul Chimic. Hărnicia lor a ajuns cunoscută pînă departe, peste hotare, prin renumele produselor românești.

Urmînd exemplul hărniciei părinților, școlarii învață cu sîrguință, aducînd zilnic în cataloage nenumărate note de 9 și 10. Adesea, după lecții, pe mulți dintre noi îi întîlnești la Casa pionierilor. Zilele trecute, de pildă, aici a avut loc una din numeroasele manfestări închinate celei de a 45-a aniversări a partidului; sosind ca oaspete din partea Comitetului regional de partid, poetul Radu Cîrneci. Cîte poezii și cîntece n-au vorbit despre copilăria noastră fericită cu acest prilej!...

Pentru tot ce ne-a dăruit partidul, noi, pionierii, ne străduim să fim la înălțime; să fim fruntași la învățătură, fruntași în activitatea pionierească.

IEREMIA ELENA,
președinta unității de pionieri
de la Școala generală nr. 1,
orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej

ORĂȘELUL MEU

N-aș vrea să credeți că mă laud cînd vă spun că și eu învăț bine, că sînt printre cei mai vrednici școlari. Pe la noi, pe aici, toți copiii se străduiesc să învețe cît mai bine, să fie cît mai harnici. Acum, cu venirea primăverii, pionierii și școlarii, alături de părinții lor, participă la înfrumusețarea orașului. De aceea, despre mulți din fruntașii la învățătură veți auzi că sînt și fruntași la săditul florilor. Toți, mari și mici, ne îngrijim de aspectul orașului nostru drag, — unul dintre noile orașe care au apărut pe harta țării.

...S-a ridicat în ultimii ani, în locul satului Ștei. Privit de sus, de pe vîrfurile munților ce-l înconjoară, rămîi încîntat de priveliștea ce ți se deschide în fața ochilor. Totul te îndeamnă să pornești pe străzi, să-i descoperi frumusețile. Blocurile înalte, cu apartamente confortabile, casa de cultură care atrage prin numeroasele spectacole și filme mii de spectatori, hotelul, și multe alte construcții îi întregesc fața tînără.

Pe lîngă toate acestea, locul cel mai îndrăgit de noi e școala, unde am învățat primele litere, unde ne-am însușit primele cunoștințe despre frumusețile și bogățiile patriei. Școala cu săli de clasă spațioase, cu săli de sport, cu laboratoare moderne, cu buchețele de flori și manuale care ne-au așteptat la fiecare început de an școlar...

N-aș vrea să credeți că mă laud cînd vă spun că azi, cînd părculețele îi sînt în floare, orășelul e și mai frumos. Vreți să vă convingeți de tot ce v-am spus? Veniți în vizită, sîntem bucuroși de oaspeți!

PULBERE VALERIA
cl. a VI-a A, Liceul mixt,
orașul Dr. Petru Groza

PE VALEA MOTRULUI

Îmi place nespus de mult să merg în drumeție cu colegii mei. De fiecare dată vedem că s-a mai terminat o construcție, că a mai apărut un bloc sau a mai înflorit un părculeț. Și așa adunăm vești noi, bucurii noi, de pe toată valea Motrului.

Dar aici n-a fost întotdeauna așa. În drumeții am aflat multe și despre trecutul acestor locuri. Muncitori mai vîrstnici ne-au povestit de anii grei cînd peste Motru și peste valea sa părea că se așternuse pentru totdeauna sărăcia...

Acum, și la noi, ca în întreaga țară, e primăvară! Crîngurile înflorite și Lunca Motrului răsună de voioșie, de duduitul tractoarelor. Același freamăt de muncă și viață nouă pulsează și în subterane, la Horăști, Leurda și Ploștina. În aceste locuri s-au deschis și au intrat în exploatare, de cîțiva ani, mine de cărbuni care duc faima bogăției, nebănuită cîndva, a Olteniei. De aici minerii, ajutați de utilaje moderne, scot la lumină hrana termocentralelor patriei — cărbunele. Dacă treci prin Horăști și Leurda vezi blocurile, magazinele și grupurile comerciale care s-au înălțat în ultimii ani. Și la Ploștina constructorii lucrează de zor pentru ridicarea unui nou orășel în valea Motrului. Curînd noul microraion cu blocurile lui, spațiile verzi și parcurile încîntătoare vor rîde vieții noi statornicite pe aceste meleaguri.

În orașul meu, centrul minier Motru, pe lîngă cele aproape 900 de apartamente date în folosință în toamna anului trecut s-a terminat și construcția unui liceu modern cu 24 de săli de clasă. Aici noi, școlarii, ne însușim minunile științei și culturii cu sîrguința și conștiinciozitatea de care dau dovadă harnicii noștri părinți în abataje.

Zilele acestea am fost iar în drumeție. Orașul meu se înalță tot mai sus pe schele. În curînd vor fi gata un complex comercial care se întinde pe o suprafață de peste 1800 m.p., un cinematograf cu peste 500 de locuri, un dispensar. De la constructori am aflat că pînă la sfîrșitul acestui an familiile minerilor din orașul nostru nou — Motru vor primi un număr de aproape 1 000 apartamente.

Așa e pe la noi, fiecare drumeție ne aduce vești noi, bucurii noi!

CATANA ANGELA cl. a VIII-a B,
Liceul din orașul Motru, reg. Oltenia

Responsabil cu aerul

de Al. Dinu IFRIM

Radu își lipi urechea de conductă și ascultă. Nu auzi nimic. Săltă capul și se uită de-a lungul galeriei cufundată în întuneric. Apoi, apropie lanterna și iarăși lipi urechea de conducta rece. Nici de data aceasta nu descoperi nimic. Nici-o fisură, nici-o defecțiune.

„Mi s-a părut" își spuse, plecînd.

Pe conducta care venea de undeva din afară, aerul proaspăt, adus de la suprafață, își urma nestingherit drumul între pereții de metal, ajungînd unde trebuie — să-l respire cei care lucrau la galerie, jos.

Se despărțise de ei cu o jumătate de oră înainte.

O luă înapoi prin mijlocul tunelului subteran, fluierînd, ascultînd ecoul multiplicat.

— N-ai plecat?!...

— Credeam că ești în pat acum!

— De ce nu te-ai dus să te odihnești! Dacă e nevoie, te chemăm la telefon.

Băieții de la perforaciști și ei, s-au mirat că-l văd iar, dar s-au și bucurat.

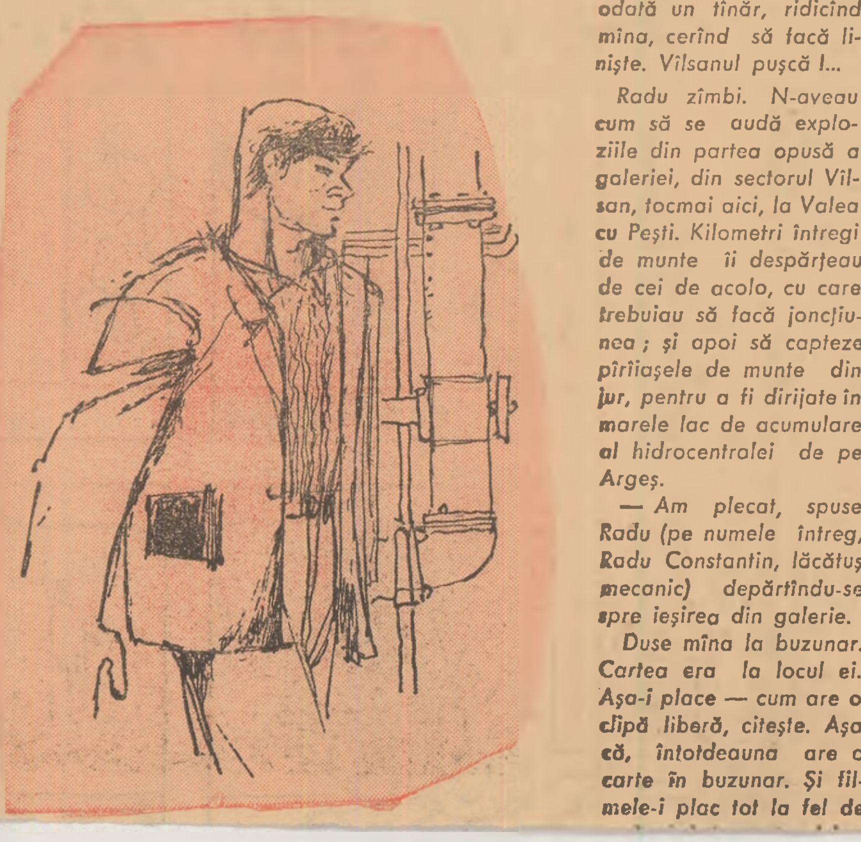
— Cum merg perforatoarele? îi întrebă.

— Bine, cum să meargă! Doar le-ai văzut tu.

Radu apucă un perforator în palmele delicate ca de fată, aspre, îl reazemă cu sfredelul în stîncă și se lăsă cu toată greutatea corpului pe el, pornindu-l.

— Ascultați, strigă deodată un tînăr, ridicînd mîna, cerînd să facă liniște. Vîlsanul pușcă!...

Radu zîmbi. N-aveau cum să se audă exploziile din partea opusă a galeriei, din sectorul Vîlsan, tocmai aici, la Valea cu Pești. Kilometri întregi de munte îi despărțeau de cei de acolo, cu care trebuiau să facă joncțiunea; și apoi să capteze pîrîiașele de munte din jur, pentru a fi dirijate în marele lac de acumulare al hidrocentralei de pe Argeș.

— Am plecat, spuse Radu (pe numele întreg, Radu Constantin, lăcătuș mecanic) depărtîndu-se spre ieșirea din galerie.

Duse mîna la buzunar. Cartea era la locul ei. Așa-i place — cum are o clipă liberă, citește. Așa că, întotdeauna are o carte în buzunar. Și filmele-i plac tot la fel de [illegible] *au aparat de proiecție cu bandă îngustă. La Căpățîneni însă există un aparat de proiecție mare. Duminica, ia cu el și alți tineri, și se duce acolo să vadă filme. Cînd nu era gata barajul, cu șoseaua de pe el, trebuia să parcurgă vreo zece km, trecea muntele dincolo, cu piciorul...*

— Ei, responsabilul cu aerul, n-ai plecat încă?!

Sus, la lumină, locomotiva pitică stătea gata să plece într-o nouă cursă, cu vagonetele încărcate cu sfărîmături de stîncă scoase din galerie, din adînc.

Mecanicul îl invită lîngă el, că-l știe bine: utecist destoinic, el are în grijă toată instalația mecanică a perforatoarelor, cît și instalația care aduce celor din galerie aer proaspăt de munte, cu miresme de brad.

Radu urcă însă într-un vagonet.

Scoate cartea din buzunar și începe să citească fluierînd...

SĂRBĂTOAREA POPORULUI UNGAR

În acest an, la 4 aprilie, poporul ungar a sărbătorit a 21-a aniversare a eliberării Ungariei de sub jugul fascist.

În anii care au urmat după eliberare, poporul vecin ungar a luptat cu însuflețire pentru dezvoltarea economiei și a culturii obținînd însemnate succese. Ramuri importante industriale ca industria constructoare de mașini, industria chimică, electrotehnică și în special industria aparatajelor de telecomunicații s-au bucurat de o mare atenție din partea conducerii țării. Ca rezultat producția a sporit an de an. La sfîrșitul anului 1965 ea a fost cu 10,1 la sută mai mare decît în 1964.

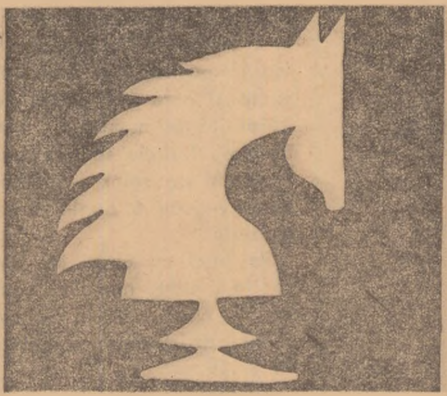
Deosebite succese a obținut poporul ungar și în activitatea culturală și politică a țării sub conducerea Partidului Muncitoresc Socialist Ungar.

Între țara noastră și Republica Populară Ungaria s-au statornicit relații frățești de prietenie și colaborare pe principiile marxism-leninismului și ale internaționalismului socialist.

Aceste relații se întăresc continuu în interesul ambelor popoare al unității țărilor socialiste și al cauzei socialismului și păcii.

Antrenamentul șahistului

DESCHIDEREA

După o pauză cam lungă, iată-ne în sfîrșit în fața tablei de șah. În toiul operațiilor strategice și tactice de astăzi, vom cere sfatul oaspetelui nostru, *maestrul internațional de șah Victor Ciocîltea.*

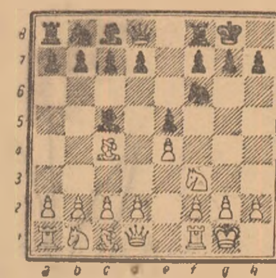
Să urmărim o „deschidere“ : iată-l pe Ionică șahistul, în fața oștilor aliniate ; se repede și scoate — de pildă — un cal (că-i mai ușor de pornit la luptă cu el) și-i dă bice, pînă în tabăra adversă. Dar, nesprijinit de nimeni, calul se întoarce la repezeală fugărit de pioni, uneori exact de unde a plecat.

— Ce ziceți despre asta, maestre ?

— Ionică a făcut o serie de mutări inutile, iar adversarul alungîndu-l, și-a deschis drum pieselor pentru luptă — dama și nebunii — și a ocupat cu pionii cîmpurile centrale. O greșeală ca asta într-un joc „serios“ înseamnă o partidă pierdută încă din deschidere.

Dar ce este, în fond, *deschiderea?* Să-l ascultăm pe oaspetele nostru.

— Prin *deschidere*, se înțelege ansamblul de mutări de la începutul unei partide cu scopul de a-ți *mobiliza — și organiza — forțele pentru luptă, mai repede și mai bine decît adversarul.* Cît de importantă este ea ? În jocul modern de șah, lupta începe efectiv de la primele mutări și nu abia cînd adversarii încep să-și „ia“ piesele. În meciurile internaționale, o partidă de șah se poate încheia după cîteva mutări, ceea ce înseamnă că lupta s-a dat în deschidere. Finalul, de cele mai multe ori, este încununarea cîștigurilor materiale și poziționale din deschidere. (Cu alte cuvinte — pentru Ionică — cum îți așterni, așa dormi). Există deschideri clasice, liniștite, ce urmăresc în principal o bună dezvoltare a pieselor, ocuparea pozițiilor favorabile, în special în centru. Însă șahiștii bătăioși, întreprinzători (dar nu ca Ionică !) de la început, mută surprinzător, atacă. Dacă deschiderea prudentă, corect jucată,

duce mai ales la avantaj material, deschiderea bătăioasă — deși cu sacrificiul unor forțe — duce în primul rînd la avantaj pozițional, iar jocul cîștigă în spectaculozitate. În lumea șahistă, Botvinik, Spasski se înscriu în prima categorie, iar cea de-a doua, are reprezentanți la fel de iluștri — ca Alehin, Tall...

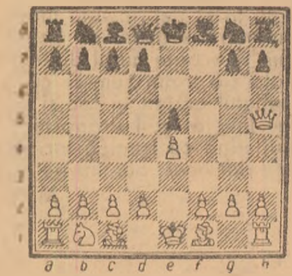
— Iar la noi în țară, Victor Ciocîltea.

— Da ! Și mie îmi place jocul spectaculos. Dar să urmărim două deschideri în sensul celor arătate mai sus.

O deschidere „liniștită“, clasică : deschiderea italiană :

1. alb, e 2 — e 4 ; negru e 7 — e 5 —, sînt cele mai bune mutări de început, deschid drumul damei și al nebunului. 2 alb, Cg1 — f 3... plasat în față cu rază mare de acțiune ; negru Cb8 — C6 apără cîmpul e 5. După 3 : alb, Nf1 — c4 ; negru Nf8 — c5, urmează rocada de bele părți (vezi diagrama 1.) Jocul rect și liniștit, a dezvoltat bine pie și amîndoi urmăresc atacul pe coloar Conflictul de-abia acum începe.

O deschidere spectaculoasă : 1 e2 — e4 ; negru e7 — e5. Apoi Cg1 — f3 ; negru f7 — f6. Deodată, bul face Cf3 : (ia) e5 ! ! ! (Bucuria Ionică : i se dă un cal „degeaba“).

com, negrul mută f6 : e5. Mai dep dama de alb dă șah la h5. (Vezi grama 2). Dacă negrul împinge pic g7 la g6, atunci dama merge la c5 șah și tură. Dacă însă regele iese șah înainte, dama vine tot la e5 șah urmînd ca prin atacul de neb albul să dea mat... din deschidere.

Bineînțeles că nimeni nu vre piardă... chiar așa de repede. Deci a ție la deschideri și, mulțumind și h du-ne rămas bun de la maestrul Cic tea — împreună cu Ionică... pe data toare !

Ilie TRAIA

Amintiri de la Craiova

A trecut o săptămînă de cînd ne-am reîntîlnit cu școala, cu colegii de clasă și amintirile prilejuite de zilele vacanței continuă să fie și acum în centrul discuțiilor.

Parcă-l văd pe Gavriș Cornel, din Cugir, asaltat de întrebările fără de sfîrșit ale colegilor : Cum a fost la Craiova? Care a fost cel mai tare meci? Ați fost mulți concurenți ? Care meci ți-a plăcut mai mult?

În aceeași clipă, poate că unor asemenea întrebări răspund și Spiridon Nicoleta din Iași, și Mușat Cristina din București, și Arjoca Dumitru din Craiova, și Naftali Gheorghe din Tg. Mureș și mulți, mulți alți pionieri, care în zilele vacanței de primăvară, au participat la Concursul republican de tenis de masă organizat special pentru ei, de federația de specialitate, la Craiova.

Și răspunsurile vin unele după altele...

Am fost 55 de concurenți din peste 20 de orașe. Am fost mulți, nu? Dar am jucat la 5 mese, 3 zile în șir, de dimineața pînă seara. Nici nu-ți dădeai seama cum zboară timpul ! Mai cu seamă cu pionierii craioveni, foarte simpatici și prietenoși, care au stat mereu în jurul nostru. Am legat cu ei o mulțime de prietenii. Dacă vreți, am să vă dau și vouă cîteva adrese. M-ați întrebat care a fost cel mai greu meci? Ei bine, meciul dintre Arjoca Dumitru, din Craiova și Macovei Cornel, din Iași. În decursul celor trei zile de concurs, amîndoi acumulaseră cîte 14 victorii. Meciul direct dintre ei urma să stabilească cîștigătorul. Vă dați seama ce luptă a fost. Amîndoi aveau servicii variate, cu efect. În primul set, cînd unul conducea, cînd celălalt. Pînă la urmă însă, la o diferență foarte mică, a învins Arjoca. De altfel, uitați-vă la statistica din carnețelul meu: **Arjoca** — 29 seturi cîștigate, 5 seturi pierdute ; **Macovei** — 28 seturi cîștigate, 5 seturi pierdute. Deci, un singur set diferență. Suficient însă pentru ca Arjoca să se numere printre fruntașii concursului.

La fete, Tomescu Marilena ne-a uimit pe toți. Ca și Arjoca, și ea este tot... craioveancă. În primele două zile de concurs, Marilena și-a întrecut toate adversarele. Scorurile cu care a cîștigat: 2—0; 3—0; 3—0; 2—0;... A treia zi, la fel. În ultimul meci însă, meciul care desemna cîștigătoarea seriei, emoționată de galeria ce i se făcea, după ce cîștigă primul set (în fața pionierei Mușat Cristina din București) pe al doilea îl pierde. În setul următor însă, joacă mai calm, preia inițiativa și cîștigă minge după minge. Scorul final : 2—1 (este singurul set pierdut de Marilena în tot concursul). Mai rar am văzut o fată atît de ambițioasă!

La cele povestite de colegii voștri de școală mai trebuie să adăugăm și noi ceva: Clasamentul celor 5 serii ale concursului. Nu de alta, dar poate nu-l cunoașteți în întregime. Iată-l:

BAIEȚI :

Seria I-a: Arjoca Dumitru, Craiova ; Macovei Cornel, Iași ; Singeorgian Iancu, Tg. Mureș.

Seria II-a : Colcer Ianoș, București; Dobai Aladar, Tg. Secuiesc, Duca Constantin, Craiova.

Seria III-a : Ligheti Zoltan, Satu Mare ; Gavriș Cornel, Cugir ; Naftali Gheorghe, Tg. Mureș.

FETE :

Seria I-a: Spiridon Nicoleta, Iași; Stoian Mariana, București, Berecmeni Eva, Tg. Mureș.

Seria II-a : Tomescu Marilena, Craiova; Mușat Cristina, București; Pescăreanu Mariana, Iași.

Radu POPA

Micii dinamoviști.

Curiozități sporti

CU BARCA PESTE ATLANTIC

Știați că Oceanul Atlantic a fost străbătut de doi navigatori î barcă simplă, cu rame? Cînd și cum? În anul 1896, doi norvegien biliți în America, fiind cuprinși de dorul de patrie și neavînd bani cumpere bilete de vapor, au pornit din New York cu o barcă, iar 62 de zile de călătorie au ajuns la Le Havre. Cei doi însă, nu sportivi de performanță, iar navigatori au devenit de... nevoie.

UN CÎINE CELEBRU

Ați auzit, desigur, despre misterioasa dispariție a „Cupei Jule met“, destinată echipei de fotbal care va obține titlul de campioană dială. Ei bine, renumita Cupă a fost găsită zilele trecute. Dar n Scotland Yard, ci de „Pickles“, un... cîine care, din aceste motive, celebru în Anglia.

Dănuț a fost găsit

Micuțul Apostol Dan are trei ani și jumătate. O iarnă întreagă a tot privit cărțile cu poze, a ascultat poveștile mamei despre păsări și fluturi, despre împărăția florilor. Și într-o dimineață cînd a deschis ochii a zărit pe fereastră o gîză. Ce s-a mai bucurat ! Cînd a ieșit în curte altă „minune“. Pomii din fața casei își desfăcuseră mugurii și înfloriseră. A stat o clipă în cumpănă, apoi a pășit incetișor spre poartă. A mers, a mers, și a ajuns în... pădure. (Locuința lor este la marginea orașului, în cartierul Blebea-Tîrgul Neamț), nu departe de pădure).

Un covor de ghiocei și viorele i s-au întins la picioare. Trilurile păsărelelor, razele calde ale soarelui l-au îndemnat să meargă mai departe. Și a mers. Dar printre cărările pădurii, aceea care ducea înapoi acasă era încurcată rău. Așa că după ce a umblat într-o parte și alta, s-a așezat obosit la tulpina unui copac...

— Ce-o zice mama ?...

— A dispărut Dănuț !

Dacă au văzut că nu este în curte, l-au căutat la copiii vecinilor. Nu l-au găsit. Poate o fi la vreo rudă, și-au spus, și s-au dus să-l caute. Nu era însă nici acolo. Au așteptat... Au așteptat... Alarmați s-au adresat miliției. Vestea pierderii micuțului Dan a ajuns pînă și la școală. Îndrumați varășii milițieni, pionierii a mat grupuri, grupuri și au să cerceteze pădurea. Timp cea și nici un rezultat.

Deodată...

— Uite-l, au strigat într-u pionierii Pintilie Gheorghe ș ghe Mihai. Iar Dănuț, cunoștea, de bucurie le-a s brațe.

*

Și așa a învățat Dănuț c vrea să vadă primăvara, p să nu mai plece singur. C durea-i mare ! Și apoi, cî pleca pionierii în excursie lua și pe el... Doar i-au p

Geta COS

(după

DE DOUĂZECI DE VEACURI

Strămoșii noștri ne-au lăsat o țară
Frumoasă ca o zi de primăvară.
Cu straturi vechi de vatră peste vatră
Cu temelii, de neclintit, în piatră.
Cu graiul care-a străbătut prin straturi
Pînă la noi — de douăzeci de veacuri —
Prin lespezile Sarmisegetuzei
Și prin doinirea păsării și-a frunzei.
Noi de la ei deprins-am meșteșugul
Îngemănării brazdei cu belșugul,
Și cum se scoate aurul din mine,
Și viața s-o trăim cum se cuvine.
Cu sufletul arzînd în foc și pară
Ne-au învățat ce-i dragostea de țară
Și-nsuflețind cu fruntea lor țărîna
Ne-au dat acest pămînt pe totdeauna.

M. CALIN

DĂRUIRE

Am adunat de pe cîmpie
Sub ploi de zori
Atîtea flori —
Să ți le dărui
Partid iubit —
Înmiresmate ca zilele noastre,
Luminoase ca școala noastră din sat
Și tinere ca primele noastre izbînzi.

Nicolae BULGARU

PARTIDULUI

Plecarăm către zile viitoare
treziți cînd se trezea și răsăritul.
Din dunga cerului un pisc de soare
ne luminează drumul : e partidul.

În lujerele trupurilor crude
mănunchi de raze vesele vibrează
și-n bolta de cristal înalt se-aude
cum cîntă imnuri fiecare rază.

Cum din orbita discului de soare
ne luminează zilele partidul,
mereu, din depărtare-n depărtare,
oricăror piedici le vom trece zidul.

De-aceea bucuria-n trupuri crude
scînteietoare rîde și vibrează
și-nălțător, partidului s-aude
cum cîntă imnuri fiecare rază.

GH. D. VASILE

CONCURS LITERAR INTERNAȚIONAL

C.I.M.E.A. (Comitetul Internațional al mișcării de elevi și adolescenți de pe lîngă F.M.T.D.) și Uniunea pionierilor maghiari au organizat, prin intermediul redacției „Pajtas", un concurs internațional cu tema „CEEA CE NU VOI UITA NICIODATĂ".

La acest concurs puteți participa și voi, dragi cititori, trimițînd o povestire despre cea mai frumoasă întîmplare din viața voastră, cea mai interesantă și care v-a rămas adînc întipărită în memorie. Povestirea nu trebuie să depășească 7 pagini de caiet — scrise de mînă — sau 6 pagini dactilografiate.

Pe plic, nu uitați să scrieți, foarte citeț, numele, vîrsta, școala, clasa, adresa de acasă.

Pot participa toți copiii între 10 și 15 ani.

Lucrarea cu care participați la concurs o trimiteți la redacția noastră pe adresa : „SCÎNTEIA PIONIERULUI" — Piața Scînteii nr. 1, București.

Pe plic veți scrie : „Pentru concursul literar internațional".

Trimiteți lucrările pînă cel tîrziu la data de 1 iunie a.c.

Un juriu internațional va decide asupra lucrărilor concursului, care va fi dotat cu numeroase premii printre care : un aparat de filmat, un aparat de radio cu tranzistori, două aparate de fotografiat etc.

Așadar, copii, așteptăm lucrările voastre.

Vă dorim succes !

Ce citim și cum citim

Bună dimineața, primăvară

de Tudor ARGHEZI

Poetul iubit al tuturor categoriilor de cititori, mari și mici, este iarăși prezent în librării cu o nouă carte : „Bună dimineața, primăvară".

Volumul — deschizîndu-se cu poezia „Bună dimineața, primăvară !" — capătă o semnificație deosebită, întrucît, scriitorul cu sufletul cel mai tînăr, cum el însuși mărturisește undeva, se adresează, prin graiul măiestru al „Cuvintelor potrivite" celei mai tinere generații, copiilor și adolescenților.

Cele mai reprezentative creații pentru copii ca : „Prisaca". „Arici, arici bogorici", „Zdreanță", „Iada", „Hoțu". „Iscoada", „Cîntec de adormit Mițura", „Tîlharul pedepsit", „Pui de greier" și altele se întîlnesc în cartea recent apărută alături de creații inedite, scrise în ultima vreme.

Creații poetice cu un profund caracter patriotic, cum sînt : „Dacica", „Vodă-Țepeș", „Noi moștenim", „Lui Gheorghiță, mamă", au darul să trezească în sufletul și mintea cititorului, copil sau tînăr, sentimente și convingeri de statornică și înălțătoare dragoste față de istoria și fiii acestei țări, pe care poetul o asemuiește. într-o poezie recentă, cu o mamă bună „Maică țară".

În chip simbolic, volumul se încheie cu poezia „Testament", care cuprinde, așa cum s-a remarcat în nenumărate rînduri, semnificațiile cele mai adînci și mai cuprinzătoare ale universului poetic arghezian.

Apărută în condiții grafice deosebite, într-o inspirată interpretare plastică ieșită din paleta pictorului Constantin Piliuță, cartea poetului Tudor Arghezi „Bună dimineața, primăvară", drăgăstos și însuflețitor mesaj adresat tineretului, entuziasmului, optimismului, se așază în raftul bibliotecii copiilor și tinerilor, ca un dar de preț, alături de celelalte lucrări ale clasicilor noștri.

I. BICA

Farmecul depărtărilor

de Eusebiu CAMILAR

Să facem o călătorie pe meleagurile altor țări și s-o urmăm apoi în timp, spre anii trecutului istoric. Cartea *„Farmecul depărtărilor"* de Eusebiu Camilar o să vă însoțească astfel, ca un prieten înțelept și apropiat inimilor voastre. Veți afla despre povestea unui pescăruș care și-a vîndut libertatea. Pe întinderea nisipoasă a deșertului Gobi, nu veți simți pustietatea ; oamenii de aici or să vă întîmpine ospitalieri ; continuînd călătoria veți cunoaște ce a însemnat simbolicul război pentru apărarea lui Copernicus, ori o să vă amintiți cunoscuta legendă a ceasornicarului din „orașul de aur".

Drumul continuă, la întoarcere, pe pămîntul scump al patriei. Prilej de a întîlni mărturii dragi din trecutul de luptă al poporului, de asemenea, din viața marilor noștri scriitori, Eminescu, Creangă, Alecsandri, Sadoveanu...

„Farmecul depărtărilor" de Eusebiu Camilar vă oferă această călătorie poetică, reînviind imagini pline de culoare, povestind întîmplări ce capătă un înțeles adînc. Ea vă îndeamnă să iubiți și mai mult patria și oamenii.

Al. MIHU

De-a visele

de Călin GRUIA

În cartea scriitorului Călin Gruia, cerul coboară deseori pînă la crengile nucilor, ploaia născocește povești, o biată oglindă strîmbă îți deschide poarta spre minunata țară a miilor de chipuri ciudate.

Oamenii, lucrurile și întîmplările unui sat obișnuit, sînt privite cu ochii băiatului Andrei Soare, ai surioarei lui, Ileana, ai vecinei lor, Margareta... Totul se preschimbă sub farmecul fanteziei eroilor cărții, aflați la vîrsta cînd hăinuțele copilăriei devin prea repede mici. Și ei vă vor sfătui să prețuiți bogata comoară a anilor voștri, la timpul în care mintea cercetează neobișnuit, dorind să pătrundă înțelesul micilor și marilor întrebări, să scruteze îndrăzneț viitorul, să se pregătească pentru el. Din paginile romanului *„De-a visele"*, vă fac semne să-i însoțiți Hariton, — vînătorul care pîndește în zori vulpea, bătrînul Soare, mătușa Mitrana, răsfățatul Păvălucă și mulți alții... Chiar și fricosul iepuraș Țumpi.

Călătorie plăcută !

Mihaela OȘANU

București, Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20 : Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"